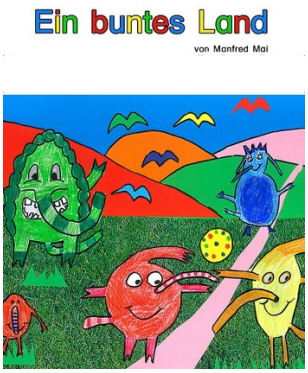

O țară colorată

de Manfred Mai

übersetzt von Daniela Corneanu

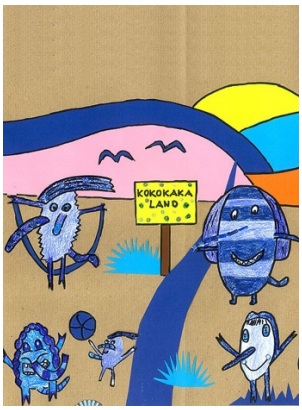

Kokokaka era o țară în spatele munților.
Acolo trăiau pumpuşii deja de mii de ani.
Întotdeauna au existat pumpuşi mari și mici, graşi și slabi, deștepți și proşti.
Însă, pe cât de diferiți erau, un lucru aveau toți în comun: blana albastră.

Până într-o zi, când s-a născut primul pumpus cu blană roşie

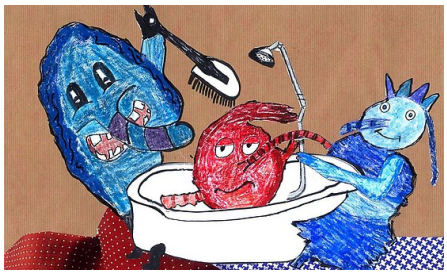

Părinții s-au speriat rău, când au văzut copilul lor roşu. L-au spălat și l-au frecat iar și iar, însă blana copilului lor a rămas roşie.
„Eu îl iubesc oricum” spuse mama.
Tatăl aprobă dând din cap. „Important e, să fie sănătos și să fie fericit.
Sănătos a fost pumpusul cel roşu, însă cu adevărat fericit nu a fost.
Căci deşi părinții lui îl iubeau și deşi majoritatea celorlalți pumpuşi erau drăguți cu el, pumpusul cel roşu simțea, că este diferit.
Și uneori era trist din cauza asta.

<table>
<tr>
<td>
</td>
<td>Într-o dimineață, le-a spus părinților: „ Eu plec și caut până găsesc pumpuşi roșii.”
Părinții s-au speriat, ca atunci când și-au văzut copilul pentru prima oară.
„Nu trebuie să pleci” l-a contrazis tatăl. „Nu există pumpuşi roșii.”
„Dar și eu sunt roșu.”
„Însă tu ești excepția.”
„Poate mai există și alte excepții”, a spus pumpusul roșu.
„Și vreau să le găsesc.”
El nu a acceptat ca părinții să îi schimbe părerea, nici să îl oprească și a pornit la drum.</td>
</tr>
<tr>
<td>
</td>
<td>Însă, în toată țara Kokokaka nu a găsit nici un pumpus roșu.
Dezamăgit și trist a pornit la drum înapoi spre casă.
Părinții au fost foarte fericiți, când și-au văzut copilul din nou.
Și majoritatea celorlalți pumpuşi s-au bucurat, că pumpusul roșu a venit iar acasă.</td>
</tr>
<tr>
<td> </td>
<td>„Sincer să fiu” a spus un pumpus gras, „îmi place pumpusul cel roșu.”
„Și mie”, a spus prietenul lui slab. „Chiar mi se pare frumos, că nu există doar pumpuşi albaștrii, ci și unul roșu.”
„Și mie mi-ar plăcea să am o altă culoare”, gânguri un pumpus mic, închise ochii si se gândi la galbenul strălucitor al gălbenelelor de la pârâu.
„De mult îmi doresc o blană verde”, a recunoscut un pumpus mare. „Doar că până acum, nu am avut niciodată curajul să spun asta.”</td>
</tr>
<tr>
<td> </td>
<td>Pumpusul cel mare a umplut o cadă de lemn cu apă, a adunat diferite ierburi și le-a aruncat înăuntru.
„În scurt timp apa s-a făcut verde, iar pumpusul cel mare s-a urcat în cadă.”
Cu grijă s-a întors și s-a sucit; câteodată era fundul cu coada sub apă, altădată capul cu trompa.
Și nu a durat mult până a ieșit un pumpus verde din cada de lemn.
S-a uitat în jos la corpul lui și radia de fericire.
„Păi nu știu”, a mormăit un pumpus bătrân, „noi pumpuşii am fost întotdeauna albaștrii. Iar eu sunt de părere, că așa ar și trebui să rămânem.”

„Tu poți să rămâi albastru”, a răspuns pumpusul verde. „Însă mie îmi place blana mea verde, mai mult decât cea albastră”</td>
</tr>
</table>

	Și alții și-au vopsit blana în următoarele săptămâni, iar în curând existau pumpuşi în multe culori. Țara Kokokaka era mai colorată ca niciodată. Celor mai mulți pumpuşi le plăcea așa mai mult decât monotonul albastru – chiar și unora dintre cei care au dorit să își păstreze blana albastră. În mulțimea de pumpuşi colorați, pumpusul roșu se simțea în sfârșit bine și era acum foarte fericit.
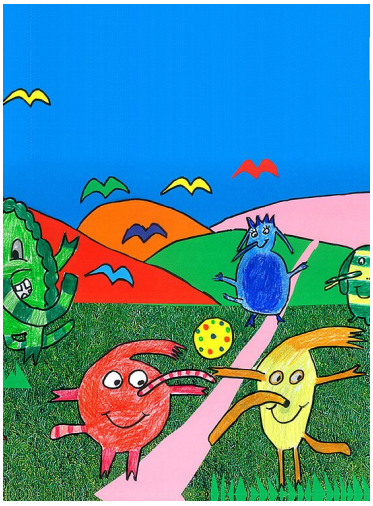	Sfârșit